

در پیهه شعری آهنگه

د نیمو شیو خبرې

Ketabton.com

نجیب عامر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب پېژندنه:

|||||

د کتاب نوم د نیمو شپو خبرې

لیکوال نجیب عامر

خپرندوی دانش خپرندویه ټولنه

د چاپ نېټه حمل ۱۳۸۴ - مارچ ۲۰۰۶

تیراژ ۱۰۰۰ ټوکه

کمپوز پخپله لیکوال

ډالۍ

نندارې ته

جانانه ټوله دې په ننگ ولاړه يم

درنو لوستونکو! ددنيموشپو خبرې چې تاسو په خپلو گوتو سپرلي ، گورئ يې ،لولئ يې اوبلاخره خوندورڅخه اخلئ ، دانه يوازې دتاسو لپاره په زړه پورې دي بلکه زما لپاره هم ولې چې دعامر دنيموشپو دخاموشي اودتنهايي خبرې اوس زما مخې ته سپرل شوي دي - که رښتيا راباندې وايئ څرنگه چې دکتاب له نوم څخه راپيدادې په واقعيت سره داټولې اوټولې دنيمو شپو خبرې ، رازونه ، کيسې اوگيلې دي - عامر په تېر دوه کلونوکې دښې په زړه کې له ماڅخه پټ لرې کېناستلی او دادلفظو نو يوه يوه ملغلره يې دشعر په تارکې اوبدلې ده ، امېل يې ترې جوړکړی چې دامېل يې کله خپلې معشوقې ته په سوغات کې ورکړی اوکله يې هم يو يو يې خپلو هيوادولو ته هم ډالۍ کړي دي - زه چې گورم دعامر په قلم کې نوی رن له ورايه ښکاري ، دهغه شاعري تر پخوا ډېره بدله بدله مالومېږي - هغه غواړي په خپل دې سفر کې نوې منظرې وگوري اوهمداراز دشعر دادب مينه وال هم له ځانه سره يوې نوې تماشې ته کېنوي - دمثال په توگه زمونږ ډېر شمير شاعران دي چې هغوی په ښارکې اوسېږي خواوس هم دکلي په ښکلا گانو پسې ليوني دي ، دهغوی په اند چې په ښاري سيموکې دومره ښکلا نشته اويا دښار ژوند ورته له مينې اوبښکلا نه تش ښکاري ، همدا ده چې ټول عمر دگودرنو په غاړو دميني تېري وچ حلق په لېپې اوبو پسې گرځي خودعامر اوسنۍ شاعری يو څه ددې پرخلاف ده ، هغه په شاعرۍ کې دکلي اوگودرونو، دبیديا دکوچۍ نه ترکېژدی پورې ، دښار ښکلاوې هم ستايلي دي - هغه داثابته کړې چې دښار په رڼا گانو کې هم رڼې رڼې ښاپېرۍ شته ،مينه شته ، او ژوند له ښکلا سره پوره مل دی- له بلې خوا عامر پخپلې اوسنۍ شاعرۍ کې تخيل ښه لوبولی ، دهغه خيال دومره اوچت دی چې لوستونکی له ريالستيکي ژوند څخه بهر نه اوباسي - زه نور دهغه په شاعرۍ ډېر بحث نه کوم ، يوازې دې مختصرو ټکوته مې اشاره وکړه ، په دې لاره کې هغه ته نوربرياليتوبونه له پاکه خدايه غواړم ، وروستې قضاوتونه تاسوته درپريردمه - داهم تاسو اوداهم دعامر دنيموشپو خبرې.....

په درناوي

ورمه سبا عامر

2006 مارچ 18مه

پېښور

غزلونه

دنيا وه توره زړه مې بل ساتلو
هروخت په لاس مې خپل اجل ساتلو
سپينې خامتا ته په تخته حيرانه
دې به کميس مدام بخمل ساتلو
يوه پره کې هم زه ځای نه شومه
چې خپل ضمير مې هرځای مل ساتلو
زما چې سترگې به مرغۍ مرغۍ شوې
تا به په ناز رانه ځنگل ساتلو
ښه ده باران شو ټوله ومې ليدې
ولې پورنۍ دې ململ ساتلو
داگست يوولسمه ۲۰۰۵
پېښور _ حیات اباد

د خپل منزل ترلوی مزاره به ځو
دکلي خلک يو تر ښاره به ځو
په منډه نه ځو په قلاړه به ځو
که لاره نه وي لکه ماره به ځو
نشه به يو خو سر ټيټی نه منو
خیردی که لویږو خو په لاره به ځو
خو بس يو سر غواړي کوڅه د جانان

يو خُلي نه ! په هزار واړه به خُو

لکه شبنم به گل ته خُان رسوو

لکه د اوښکې تر رخساره به خُو

خو ملايان به په سولۍ خپژوي

عامره خُو تر دې بندپاره به خُو

داگست لسمه ۲۰۰۵

پېښور _ حيات اباد

الله په هغو سترگو جادوگرو کې جادو

وه نغښتې يې بلا بلا خبرو کې جادو

اوس ټوله د جانان ده، دوو سترگو کې راټوله

پخوا وه د بنگال لارو گودرو کې جادو

وړې ! گومان مې نه شي ستا خبرو ته مې پرېږدي

دا ستا د سپينو لېچو په مر مړو کې جادو

دا ستا د اننگو بوسه مې داسې لېونی کړي

کت مټ لکه موادو مخدرو کې جادو

شاعر دی چې له خولې نه جنتي سرونه کاږي

فنکار دی چې کوي خپلو سندرو کې جادو

ياران يې ویده کړي په اوده د شاعرۍ

عامر ده خوره کړې سخن ورو کې جا دو

د اگست نهمه ۲۰۰۵

پېښور _ حیات اباد

ستا د سرو شونډو مسکا دانه وانه
کړي زما د زړه دنیا دانه وانه
له هغې چې دې له سترگو یم پرېوتی
زندګي مې ده رښتیا دانه وانه
په یو تار لکه امېل سره یو ځای شه
پښتانه د پښتونخوا دانه وانه
ستا په یو انکار مې زړه تالا والا شو
ستا خو زلفې کړه هوا دانه وانه
راټه خپله گنا هم نه ده معلومه
جوړې مونږ شولو وپړیا دانه وانه
ځی جنډې د مینې پورته کړو په لاس کې

هسې نه چېرته شو بیا دانه وانه
عامر جانه دښمنان دې داسې غواړم
لکه شگې د بیدیا دانه وانه

۲۷ نوامبر، ۲۰۰۲

پېښور پوهنتون

غزل

کاینات دې را په شا کړو اوس ټالۍ وهم بې واره
 دغه پېټی به تر کومې په اوږو وږمه باده
 زما مخ یې له کفنه را څر گند کړ بیا یې وویل
 واه په دې نوي لباس کې چېرته درومې کلانکاره
 چې مو دوه سترگې څلور شي کیفیت یې دومره خوږ وي
 لکه اوبه لاس ته راشي په سرو زرو باندې باره
 دا چې اوبښکې لیدی نه شم د دنیا د مظلومانو
 نو بیا څنگه به زه نیسم مخ ته وړاندې مې هنداره
 دژوندون تورو تیارو له د موسی مړوند پکار دی
 د شینکي اسمان د لاندې ورکه شوې رانه لاره
 نو ټناکو ته د زړه مې وایه کله رسېدی شي
 ددې زمکې واړه شگې د اسمان ستوري بې شماره

پېښور - پوهنتون

۲۰۰۲ گسټ ۲۳

غزل

په وروسته چې نه گوري د پرون سره جوړ نه دي
 دا خلک د بې ځايه زړه چاودون سره جوړ نه دي
 خوراک شي د لېوانو قافلې بې له څاروانه
 رمې بې لارې کېږي چې د شپون سره جوړ نه دي

گناه کې د بادارو څوکيدار دی چا ترلی
 شوگیر وهلې سترگې د شبخون سره جوړ نه دي
 ناجوړه يې دي زړونه او ناسازه يې فکرونه
 هغه چې د هیواد ملي تړون سره جوړ نه دي
 لاهم څو غولېدلي د پردو ساز ته نڅیږي
 په شپو مین رهنز د سباوون سره جوړ نه دي
 هغه قلم دې مات شي او هغه ژبه دې پرې شي
 چې وایی هزاره ، ازبک ، پښتون سره جوړ نه دي
 عامره ددې خلکو عقیده بدلول غواړي
 خیام په تیرو ولي او مجنون سره جوړ نه دي

۲۰۰۵، جنوري ۲۶

پېښور

گفتار دې د شکرو نه شیرین دی یا اخی
 میلس دې په ټول کلي کې رنگین دی یا اخی
 ښکاریږي چې له سره دې دانگلي په سل واره
 ډالۍ چې دې شها ته لونگین دی یا اخی
 دغم دیوې شېبې تودوخه هم نه شي زغملی
 دا تار د ژوندانه دومره مهین دی یا اخی
 تر تا رارسیدلي دي د چا د حسن وړانگې
 رومال چې دې په لاسو کې ورینیمین دی یا اخی

په ډېرو کانو زړونو کې به کر د مينې وکړې
روان چې دې له سترگو اباسين دى يا اخي
دا سر به په سر نه وړې که هر څومره زورور يې
د ښکلو دوطن دغه آئين دى يا اخي
چې عين د ځوانۍ مينځ کې دې رنگ ځاى له نه رادرومي
ليدلى دې کوم داسې لوى ناورين دى يا اخي
۲۰۰۲ نومبر ۱۴
جلال اباد

خالقه ما خو بس هم دومره عبادت کړى دى
چې په دنيا کې مې شيخانو نه نفرت کړى دى
بويه چې ستر بدلون به راولم په سر د نړۍ
ما د دنيا د خواري کښو امامت کړى دى
اوس ددې خپلې محرومۍ کيسه به چا چا ته کړم
خلکوته وايمه چې ما هم محبت کړى دى
پرښتو ځله مې جېبو نو کې ايمان لټوى
ما په نېستۍ کې د دنيا ځينې رحلت کړى دى
خالقه ته پرې د سرو زرو باران ووروې
چاچې په مونږه غږېو نيولو شفقت کړى دى
چې زړه مې درکړو ، ناز دې هم وړم ، مينه هم درکوم
ښکليه خاتم هم کله دومره سخاوت کړى دى

پېښور پوهنتون

پنځم سپټمبر ۲۰۰۲

په شپو کې تر سهاره کېناستل غزل لیکل
عادت مې شو د پېغلو په اوربل غزل لیکل
یوه پاڼه که بله وای چارگل مې دجانان و
څه نوې تجربه ده په شوتل غزل لیکل
ای شېخه راته وایه عبادت که ریاضت دی
له سترگومرغلرې تویول غزل لیکل
دا څه عادت دې واخېستو عامره بهروزگاره
بې واره په جامونو پرېوتل غزل لیکل

۱مارچ، ۲۰۰۲

ننگرهار

سهار له کوره اوځمه ماښام کورته راځم
خو اوس هم لا هماغسې ناکام کور ته را ځم
گلاب گلاب سرخي په مخ له ځانه سره وېسم
سوری سوری په زړه لکه بادام کورته را ځم
یاران راته سپوږمۍ په سر قسم را کړي چې وڅکه
زه مست په بنگاوه لکه خیام کور ته را ځم

هم د لته دي را جمع زما ټولې بد مرغۍ
 زه اخلم له خپل ځانه انتقام کور ته را ځم
 پا چا يمه تر نيمو شپو بنډار کې د يارانو
 بيا غلو غوندې را اوږمه په بام کور ته را ځم
 نه کار شته ، نه روزگار شته، د پلار وېره را سره
 دانن سبا عامره په ډېر پام کورته را ځم

پېښور پوهنتون

اگست ۲۹، ۲۰۰۲

که گل نه وي له ازغو يې را شروع کړه
 دبلبل له ترانو يې راشروع کړه
 کيسې ډېرې دي مېهمې په دنيا کې
 داجل له تلوسو يې راشروع کړه
 بغاوت د زمکې سرنه مزه نه کړي
 عين د عرش له منارو يې راشروع کړه
 بيا يې ختمه کړه د ستورو په مالت کې
 دجبین له شنو خالو يې راشروع کړه
 زمانې ته که جلال د مينې ښايې
 دخيام له ميکدو يې راشروع کړه
 مرور لالی پخپله به پوخلا شي
 بس د اوښکو له جرگو يې راشروع کړه

ديارحسن كه ستايل غواړې عامره
له دې سپينو ا ننگو يې را شروع كړه
داگست دولسمه ۲۰۰۵
پېښور _ حيات اباد

دكې غونډې په حوض كې خوييده سپينه سپوږمۍ
اسمان نه په ډولۍ راكوزيده سپينه سپوږمۍ
دورېځو په ټيكرې كې پټ پټوني يې كولې
سهار نه كه د لمر نه وېريده سپينه سپوږمۍ
نژدې وه چې د ژوند تودو غرمو ومه وژلې
نصيب مې وه نو ما ته رسېده سپينه سپوږمۍ
شېبې كه په پېړيو بدلېدې پروا يې نه وه
د مينې په مدار كې څر خېده سپينه سپوږمۍ
بنا يست د دې نړۍ يې و په سترگو كې راټول
دستورو په مالت كې اوسېده سپينه سپوږمۍ
عامره سر چينه يې د ښكلا زما وجو د و
زه لمر ومه چې مانه تاوېده سپينه سپوږمۍ

بلا خلك خېرې كړي ددعا خلك يو خودي
هي! كوم دي تری تم دي مسيحا خلك يو خو دي
په تورو تورو شپو كې پرېوتلي او موتازه

رڼا ته خلک ډېر دي د رڼا خلک يو څو دي
 شايد چې يې خلوص وي په زرگي کې زېرمه شوی
 ميدان چې وړي له ښاره د بيديا خلک يو څو دي
 خالقه! په تخليق کې دې کثرت نه کار اخيستی
 چې پوهه په رموز او په مانا خلک يو څو دي
 مايل د کفر ډېر دي او پيکر داسلام داسې
 تسليم انسانيت ته د هرچا خلک يو څو دي
 نا ږامو ، تخريب کارو زمکه ټوله کره گلگونه
 کرگر دسرو گلونو د ښکلا خلک يو څو دي
 خوشاله ډېر سرونه دي چې سر لري گرځيږي
 مقصد داچې ملگري د مولا خلک يو څو دي
 عامره! د بارودو سوداگر دي ډلې ډلې
 چې امن ته لېواله دي نو دا خلک يو څو دي

2005 جنوري 25

پېښور

دستار اود پيکار او هم دکار سړي معلوم دي
 بری وړي له دښمنه خو د شمار سړي معلوم دي
 چې خاورې په منگول کړي ترې د زرو تمه کېږي
 دی ښار که نا پرسانه خو د ښار سړي معلوم دي
 باچا! ستا ترچترۍ لاندې ادم نه تر دې دمه

ددار سړي معلوم دي د سنگسار سړي معلوم دي
دا زمکه خو لا لرې ده اسمان نه هم سوال نه کړي
بې ننگه زمانه کې هم خود دار سړي معلوم دي
يو عمر يې تېرکړی په ډوډۍ پسې په منډه
عامر ته ځکه واړه بې روزگار سړي معلوم دي

2005 مارچ 2

پېښور

زه او ته چې يو روان په دغه لاره
دا زمونږ درومي کاروان په دغه لاره
کافران مسلمانان له حده ډېر دي
ما ورک کړی دی انسان په دغه لاره
گلالي! ما اوتا دواړو دي ورک کړي
يو زړگی او يو پېزوان په دغه لاره
دا رڼا اودا برېښنا؟ څه چې ستنېږو
اشارې کوي اسمان په دغه لاره
مادځان دپاسه چتر گلې بويه
که راگېره کړې باران په دغه لاره
ترې به وپوښتم چې ولې مرور يې؟
که مې وموندلوځان په دغه لاره
دانسان له سيوري لرې تنهائی کې

يا عامر ځي يا پيريان په دغه لاره

2005 فبروري 15

پېښور

يو ژوند دی کرشمې د زمانې لري منگول کې
زمونږ د تسلي بلا کيسې لري منگول کې
(مغروره ککړۍ مې په سجدو بلده نه ده)
دروېش زړه مې خودداره خزانې لري منگول کې
که سترگې دې په جنگ کې نو وسله به خامخا ږدې
دامينه زوروره زولنې لري منگول کې
جامونه د جانان شېلا نظر ته وايه څه دي؟
چې سترگې يې پخپله ميکدې لري منگول کې
داځکه د رنگونو دورشو سندرې وايي
شاعر بويه يو شپون دی چې رمې لري منگول کې
په هاغو لارو نه راځي چې تاته دي معلومې
اجل يو جادوگر دی تلوسې لري منگول کې
رڼا د ملايانو پنډتانو خواکې څه کړي
عامره داڅو تنه دي تيارې لري منگول کې

2005 فبروري 13

پېښور

مرغلرې دي مرجان دي ستا په لاس کې
واړه ستوري داسمان دي ستا په لاس کې
داچې خلک د رحمت امېد له تا کړي
داخوڅاڅکي د باران دي ستا په لاس کې
جواهر څومره ارزښت لري دنيا کې
جواهر څومره ارزان دي ستا په لاس کې
دل ازاره طبيعت دی خدای درکړی
زړونه څومره پرېشان دي ستا په لاس کې
پيروکار د اهرېمن درڅخه ټښتي
قدرتونه د يزدان دي ستا په لاس کې
مريدان به ډېر واړه درته ښکاره شي
ځکه واړه ستر پيران دي ستا په لاس کې
دوو سترگو کې دې دوه نړۍ خبرې
هنگامې د کل زمان دي ستا په لاس کې

2004 نوامبر 29

پېښور

مجنون به خپل مرشد کړمه خيام به خپل جانان کړم
 ملگرو! ما به نه ويل يوه ورځ به مو حيران کړم
 ساقی مې دې ته جوړ کړو چې سجدې کوي مزدک کې
 اوس واردی د ملا چې میکدې ته يې روان کړم
 يو داسې درد لرمه په زړگوتي کې دننه
 رباب که غېږ کې کېږدمه رابښکته به باران کړم
 باطلې حقیقې او کتابونه تانه پس شول
 دحسن تلاوت به دې هر وخت لکه قران کړم
 يو پوخ دترابان دی گل اندامې درپسې دی
 کېږدی د خپل وجود کې به تا هر چا نه پنهان کړم
 جویه جویه یاران به نوي نوي راپیدا کړم
 روان به زه د ځان سره د مشکو يو کاروان کړم
 زما دوجود سیوری يې هر ځای کې راپسې يې
 انسانه تانه تنگ شومه ملگري به پیریان کړم

2005 فبروري 25

پېښور

نظر ته مې هر خواته تماشې راغلي دي
 که چم ته د کوچيانو قافلې راغلي دي
 معلومه شوه فضاء کې دبارودوبوی کم شوی
 په شونډو د مرغانو ترانې راغلي دي

ابادې مودېرې شولې ښايسته موگودرونه

په بيرته نن هاتېرې زمانې راغلي دي

ادمه رباب غېږ ته کړه درخو په انتظار ده

دبام په سر هر خوا ته لوپټې راغلي دي

26 جنوري 2005

پېښور

ارمان مې په منگول دی داسې شپې راغلي دي

جانان مې په ځنگل دی داسې شپې راغلي دي

راغلی راترغاړه دی نیازیین د زمانې

تک سپین لکه کابل دی داسې شپې راغلي دي

یو ستوري بل خالونه رڼاگانې رنګ په رنګ

خوشاله چاپېرچل دی داسې شپې راغلي دي

کېږدی د حسرتونو یې وجود باندې روښانه

ډېوې په شانې بل دی داسې شپې راغلي دي

ورېښمینی زلفې گوره نن په تا خورې ورې

عامره ژوند بدل دی داسې شپې راغلي دي

26 جنوري 2005

پېښور

هرڅه به روښانه شي سترگې په جنگ راوله
 څوک خو به ستومانه شي سترگې په جنگ راوله
 راز دې له سينې څخه شونډوټه برخېره کړه
 څه دنيا به وړانه شي سترگې په جنگ راوله
 کارددنياگۍ څه دی تا سپڅه او ما سپڅه
 خپله به ښپېمانه شي سترگې په جنگ راوله
 سترگې ددنيا څه دي زړه دې خاطرجمه کړه
 پرېده چې حيرانه شي سترگې په جنگ راوله
 دا توري او زغرې دې ځان سره سنبالې کړه
 دابه لږه گرانه شي سترگې په جنگ راوله

27 فبروري 2005

پېښور

دوی څومره زوره وردي هريو کاريې دی په وس کې
 ياران له ما بهتر دي ځکه ښکار يې دی په وس کې
 ها ښکلې جادوگره کرشمې لري منگول کې
 اقرار يې دی په لاس کې او انکاريې دی په وس کې
 رمې رمې ښکلا يې په سازونو کې ده نغښتې
 شپونکی يار مې اتل دی يکه زار يې دی په وس کې
 خپې د سين به سپيني وي خو داترې کمه نه ده
 څارونکی بختور دی چې دا څار يې دی په وس کې

کاینات دې راپه شاګړو اوس ټالۍ وهم بې واره
 دغه پېټۍ به ترکومې په اوږو وړمه باداره
 زما مخ یې له کفن نه را څرګند کړ بیا یې وویل
 واه په دې نوي لباس کې چېرته درومې کلنکاره
 چې مو دوه سترګې څلور شي کیفیت یې دومره خوږ وي
 لکه اوبښه لاس ته راشي په سرو زرو باندې باره
 دا چې اوبښکې لیدی نه شم ددنیا د مظلومانو
 نو بیا څنګه به زه نیسم مخ ته وړاندې مې هنداره
 د ژوندون تورو تیارو له د موسی مړوند پکاردی
 دشینکي اسمان دلاندې ورکه شوې رانه لاره
 نو ټناکو ته د زړه مې وایه کله رسېدی شي
 ددې ځمکې واړه شګې داسمان ستوري بې شماره

2002|اګست 23

پېښور

د مرغلو خريدار دې کړمه
 خالقه ! اوس ايله په لار دې کړمه
 ما و ژوندون لکه د باز تېر کړی
 ظالمې څنګه را ایسار دې کړمه
 زرې زرې بنگرې بنگرې دې کړمه

نشه نشه خومار دې کړمه
په توره خوله تورې خبرې کوې
ملا ددين ځينې وېزار دې کړمه
په کچ روی مې هم موسکې ښکارېږې
اسمانه داسې ښکاري يار دې کړمه
ما د څو ښکلو خپلولي غوښتله
شکر په دې کالو سينگار دې کړمه
د خوږويانو ډلې څنگ ته راځي
سم د رحمان بابا مزار دې کړمه

2003 اکتوبر

پېښور

له دنيا نه مې زړه تور دی پري ذاتې
ښه ده ستا غېږ کې مې کور دی پري ذاتې
چې ستا زلفې سايبان دي پر ما باندې
په مالت کې داسې شور دی پري ذاتې
زما مخ به د لمر مخو تکل نه کړي
دا اوربل چې دې را خور دی پري ذاتې
لکه ستا په سپين جبين واړه خالونه
هر دښمن مې داسې تور دی پري ذاتې
بيا دې څنگه سپموې جام د سرو شونډو

چې راپورې داسې اور دی پري ذاتې
غنیمت دی چې یو بل ته مو غېږ ورکړه
دنیا پرېږده سړي خور دی پري ذاتې
کرشمې دې د ستم را باندې کم کړه
پام خو وکړه مخکې گور دی پري ذاتې
په مړو سترگو به هېڅ چاته نه ورگورې
هر سړی دلته میخور دی پري ذاتې
ستا عامر خو له بنگړیو ځینې جوړ دی
زورورو سره زور دی پري ذاتې

2004|پرېل 5

پېښور - گلبرگ

په او ښکو لونگینه او شیرینه زندگي ده
جانانه! بلا ډېره نازینه زندگي ده
ترشنه اسمان دلاندې او تر خړې ځمکې پورته
بغیر له مینې څه دي خو بس مینه زندگي ده
دشنو بنگړیو باردی خیال به ډېر ساتې جانانه
د ځان په څېر دې گوره چې مهینه زندگي ده
په غرونو او رغونو به داستا په تکل گرځم
پري دا ستا په سر خو مې تر چینه زندگي ده
یاران کنگل نیولي دي د مینې لمر په کار دی

دائن سبا کابل کې هم واورينه زندگي ده
مرگ څه دی د رنگين ژوندون په لوري يو قدم دی
يو شين تصوير راشايي څه خوشبينه زندگي ده
څوک مسک دي څوک ژړيږي داهرڅه ورته ښکاريږي
عامره تماشه کړي تماشبينه زندگي ده

2004|پرېل 5

پېښور - گلبرگ

تانه څار په هزار وار شم پري ذاتې
خدای دې وکړي چې په لار شم پري ذاتې
دامې هيله د خاطر چې دې گرم نه کړې
کله کله که په قارشم پري ذاتې
که جنت کې داويا حورو سردارشم
بيا به هم ستا طلب گار شم پري ذاتې
که دې تاج په سر کې نه شوم دامې هوډ دی
ستا په پښو کې به پيزار شم پري ذاتې
که دې پرېوتم له سترگو نو بيا بويه
له کړم به را گوډارشم پري ذاتې
ځان به هله سرخ رو په جهان بولم
که سرخي دې د رخسار شم پري ذاتې
ته چې داسې په مړو مړو سترگو راگورې

ښايي زر به زه بيمار شم پري ذاتې
تصور دې ټوله شپه راسره مل وي
تر هغې چې را بيدار شم پري ذاتې
دروېزگر به شم خو تا به خواره نه کړم
يو ځل بيا که بې روزگار شم پري ذاتې

2004|اپرېل 5

پېښور - گلبرگ

د ژوند د رنگينيو په تکل يوه جينۍ
حالاتو څومره زر کړله بدل يوه جينۍ
برېښنا يې د وجود ده چې زړگي مې شو ملال
تل اغوندي پورنۍ د ململ يوه جينۍ
هغه لحظه په خداي چې وي معراج زما مقام
ما څنگ ته رانزدې کړي په څنگل يوه جينۍ
اسمانه دامنم چې دې ځواني راسره وکړه
دا څه ووچې شوه رامه لکه گل يوه جينۍ
دادومره ډېره مينه يې په خوب نه وه ليدلې
عامر وه خوښه کړې په اټکل يوه جينۍ

2004|مارچ 29

پېښور - گلبرگ

د ښکلو په مالت کې ډېر په پام له کوره اوځم
دوېرې په تعظيم په احترام له کوره اوځم
ها ستا د تور اوربل لاندې شېبې بيا يادومه
دا زه کله نا کله چې ماښام له کوره اوځم
ځواني که مې لاهو کړمه بيا هم به پوره نه شي
تکل کې د يو داسې لوی مرام له کوره اوځم
هرڅو که مې ژوندون دی تنهائی له ډالۍ کړی
خو سترگې راپسې دي په ناکام له کوره اوځم
زما او ستا تر مينځه بلا ډېرې مجبورۍ دي
عامره ستا لپاره زه په بام له کوره اوځم

2004 | پرېل 15

پېښور - گلبرگ

تا سره د ژوند په يوه لاره چې روان شومه
ډېرې قافلې راپسې درومي اوس څاروان شومه
گل که د گلاب يې په شمله کې به دې کېږدومه
پل که پر ما ږدې نو دادی رېگ د بيابان شومه
وه د گلو لښتې په ځير ځير به درته گورمه
نه ډارېږم ستا له سترگو دومره پالوان شومه
نور مې ددنiasره پښتو هر ځای پاللې ده
ستا د غصې وړاندې لکه پاڼه د خزان شومه

دم گړۍ ته بويه که اجل هم هرکلی وکړي
ستا کوڅې ته راغلم بیرته تلو باندې ښپېمان شومه
گل به یې عامره خو بلا تندې نیولی یې
زه لکه اوبه دا ستا په لوري درروان شومه

2004|پرېل 15

پېښور – گلبرگ

او کنه چې شونډې یې پلمو سره بلدې دي
ځکه زمونږ هیلې ورکېدو سره بلدې دي
غل نه یم رهنه نه یم خو څه وکړم شاعر یمه
سترگې مې شوگیر د تورو شپو سره بلدې دي
تاته که مې بده ورځ هم وژاړم فایده څه ده ؟
ستا خو اننگي د خندېدو سره بلدې دي
سره راځي که تور راځي خو بیرته خامخا به ځي
دا حجرې ز مونږ د مېلمنو سره بلدې دي
وخت که خپل ازمېښت کوي عامر او په فرهاد باندې
داد غرو ډبرې رغېدو سره بلدې دي

2005|اکتوبر 6

حيات اباد ❖ پېښور

سندري جامو کې راغله په سندرو يې مين کړم
 ښاپېری د باغ ارم وه په وزرو يې مين کړم
 ملا ستا په شاني نه وه چې ښکښل په ايتو کړي
 يوه مسته گل غوټی وه په خبرو يې مين کړم
 زه پخپله غرنی يم خو دا چارې د کو چۍ دي
 په غو زانو، په ممانو، په گور گورو يې مين کړم
 لېونی به را ته ويلې چا له ناز نه لېونی شوم
 د ميالي صيب د زيارت په منجورو يې مين کړم
 بلا ډېر مزل په وړاندې بلا ډېر خنډونه مخکې
 لکه سين د کونړ سين يم په ډغرو يې مين کړم

2005 | اکتوبر 18

حيات اباد ❖ پېښور

د نيمو شپو خبرې

تورتم کې خاموشۍ کې ها د نيمو شپو خبرې
 په ياددې دي کېږدی کې ها د نيمو شپو خبرې
 شپلې د غرو لمنې زه اوتنه غاړه په غاړه
 د شپون خوږې شپېلۍ کې ها د نيمو شپو خبرې
 ما ښام دې په گودر کې دهمزولو سره وکړې
 په څومره سادگۍ کې ها د نيمو شپو خبرې
 له قندو نه خوږې وې لاتر اوسه مې دي يادې

په وېره په بلۍ کې ها د نیمو شپو خبرې
مونږ دواړو حال ونه وی خو بیا هم شوې مشهورې
په ټوله د نیا گۍ کې ها د نیمو شپو خبرې
اوږدې به تر هغې شوې چې اذان به ملا وکړو
عامره په ځوانۍ کې ها د نیمو شپو خبرې

22 اکتوبر 2005

پېښور - حیات اباد

سپوږمۍ غوندې جانانه له هوانه یې راغلې
ښکلا ته ددې زمکې له اسمانه یې راغلې
چې ټولې معجزې دې په ورغوي کې ساتلي
ښکارېږي د بنگال له کلیسا نه یې راغلې
جالبه ده د ښار واټونه ټول په تا رڼا دي
ادعا کړې چې کوچۍ یې له بیدیا نه یې راغلې
ته زېږی د ژوندون یې په والله اب حیات یې
وه مرگ په تا حرام شه کومې خوا نه یې راغلې
په ما دې ځکه فرض دی تلاوت چې مسلمان یم
ته هاغه صحیفه یې چې الله نه یې راغلې

22 اکتوبر 2005

پېښور

د اکرام الله گران په لیکه:

ژوند ډک له کرلیچونو دی ارمان پکې ژوندون دی
 دنیا ډېره بدرنگه ده جانان پکې ژوندون دی
 له کله چې د ښار خلکو د مینې غېږ را کړې
 اوس کلی خونړی دی راته گران پکې ژوندون دی
 دسر په بیه ژوند کوو خو سر زموږ په څو دی ؟
 دنیا ده ډېره گرانه خو ارزان پکې ژوندون دی
 بمونه ایتمونه اوس فیشن دي په دنیا کې
 دمرگ لومې خورې دي او حیران پکې ژوندون دی
 سوکړه سوکړه د مینې په دنیا کې چاپېرچل دی
 شېبه شېبه له سترگو نه باران پکې ژوندون دی

اختر

زما د وطن پېغلو ته ډالۍ يې دي راوړي
 اختر يو بنجاره دی خوشالۍ يې دي راوړي
 د ستورو ستارې به پېغلو جونو باندې وېشي
 يو شرنگ به شي لمنو ته پاوۍ يې دي راوړي
 دچټو سپينو پېغلو په ټټر به ځونډي زانگي
 وږمې لري لونگ گېډۍ گېډۍ يې دي راوړي
 دروايې خلۍ پکار به شي ددنگو ښکلو غاړو
 د سپينو مر غلرو غاړکۍ يې دي راوړي

دلرې وطنونو مساپر يې سره ټول کړل
باران دی د سین غاړې ته هیلۍ يې دي راوړي
ځوانان به سره وکاندي د مينې مجلسونه
عامره چې وختونه د ځوانۍ يې دي راوړي
2005 نومبر 3

پرده دې دمينوشي رڼا پويول غواړي
بې وخته اذان ونه کړي ملا پويول غواړي
لونگ دې په سينه کړي سنځلې په لمن کې
داغرونه دا رغونه دا بيديا پويول غواړي
شرطونه ولورونه او بندېز هم په کوکنارو
ادې دې زوروره ده بابا پويول غواړي
غرور يې دومره ډېر دی په اسانه نه پوهيږي
د ټولو نجونو ميره په بيا بيا پويول غواړي
تختوته يې د ډېرو په تخته دي بدل کړي
باور دې په وزير نه کړي پاچا پويول غواړي
مجنون شري بيديا ته او منصور خېژوي دار ته
ناپويه ده کم عقله ده دنيا پويول غواړي
2005 نومبر 22

پېښور

په سکر وټو وړیتېده چې ته زما وې
دنیا خود به سوځېده چې ته زما وې
د هندوانو په باور په تېر پړاو هم
راته داسې ښکارېده چې ته زما وې
داد خلکو گوټنیونه ما او تاته
دا به خامخا کېده چې ته زما وې
لویول او پویول دې په خپل ځای خو
مور دې هسې څارېده چې ته زما وې

2006 فبروري 11

پېښور

نظمونه او ازاد شعرونه

دنیا

د نیا چرې تېرې تېرې گرځوي
د نیا د مینې د وفا د بښمنه
دا دابلیس په څېر څېرې بدلوي
دا د آدم د دوا د بښمنه
دا په وزرو کې بارود پټوي
داد کوټرو په جامه کې راځي
د ماشومانو نه ډوډۍ تښتوي
لکه ملنگ په ماښامه کې راځي
دنیا په لاس کې تېره غشي لري
دنیا کمان دنیا لینده په لاس ده
ددغو غشو مخنیوی زرګیه
یو د الله، نه د بنده په لاس ده
دا کېږدی وال چې له محله وژني
دا محل وال به آخر کله وژني
دغه نادودې چې دې ولیدلې
ددنیا غم به دې پخپله وژني
دا محلونه، مینار و نه وینې
چې یې هندارې په پردو پوښلي

د پردې شا ته هاغه څه کېږي چې
په تصور کې هم تا نه ليدلي
دنيا لمن لمن غمونه لري
په تا يې وېشي هم پر ما يې وېشي
خو د سکون پيمانې لري ساتي
هغه پر مونږ نه ، پر بېديا يې وېشي
ته که يې غلې دنيا چغې وهي
ستا درازونو په تکل کې اوسي
ستا کمزوری نه خپله گټه اخلي
دغرضونو په ځنگل کې اوسي
دنيا وړه خامي هم نه شي زغمي
الله دې تا ورته مجبوره نه کړي
که يې يو څه په تا کې و موندل نو
پرېږدي دې نه چې مشهوره نه کړي

2005|اکتوبر 19

حيات اباد ❖ پېښور

بدلون

په دشتونو په راغونو
کېږدی اوس هم ښکلی ښکاري

په رمو پسې روانه
کوچۍ اوس هم ښکلې ښکاري
رڼا اوس هم تجلې کړي
سپوږمۍ اوس هم ښکلې ښکاري

لاهم خوند کوي په بڼ کې
د مرغیو اوازونه
خومره ښه ښکاري سیالۍ کې
چې اتڼ کړي زلمي جونه
موسیقی ده جادوگره
خوشالېږي پرې روحونه

لامې هم جنگ نه نفرت دی
لاهم زړه کې لرم مینه
د زرگیو په شودیارو
راته گوره کرم مینه

کله خوښ کله خپه یم

ها دبرکلي پاچا نه
چې او س هم زه مرور شم
ډالۍ لېږي له اسمانه
دا زما لېونتوب گورې
هغه هم دی پرې حیرانه
خو بس دا چې مې اشنا دی
پر ما ډېر دی مهربانه

هغه وېره چې مې مله وه
د الله له بندگانو
هغه اوس هم راسره ده
با وجود د رڼا گانو

چې دا هر څه هاغه شان دي
او زه هم په هاغه شان يم
نه پخوا دومره شته من وم
او نه اوس د کلي خان يم
چې د چا په وس کې نه وي
کله زه بيا دومره گران يم
چې هر څوک مې اخیستی شي
کله زه دومره ارزان يم

چې ژرېرمه خندېږم
دا په دې چې زه انسان يم

نو زما گرانې محبوبې
تاته ولې بدل ښکارم
چې د سترگو پکارنه وي
تاته هاغه کجل ښکارم
نه ردیف لري نه بحر
تاته هاغه غزل ښکارم
دا سهي ده په سر سترگو
ستا ښايست ته به غل ښکارم

تا د لمر په لور کتلي
سهارچېرته ماښام چېرته
ولې بيا له ما تپوس کړې
تکليف چېرته ناکام چېرته؟

کله يوشان کله بل شان
دا خو ژوند دی يو مزل دی
گلې بيا ولې خپه يې؟
ستا عامر که لږ بدل دی

د جولایي ۳۱ مه کال ۲۰۰۵

پېښور - حیات اباد

مرگه مرگه ځواني مرگ شې

مرگه مرگه ځواني مرگ شې

او اخته دځان په وير شې

ته مفلس د زمانې شې

او د دوو ټکو فقير شې

ته را پرې اوځې له زوره

پهلوان چې پاتې نه شې

د مرگي په سفر لار شې

په جهان چې پاتې نه شې

ماشومان بچي دي مړه شه

چې د پلار په درد خبر شې

ښايسته ناوې دې مړه شه

چې ديار په درد خبر شي

په سر خوږې باندې مړشې

ډيسپرين په تا حرام شه

يا د شوگر يو مريض شي

چې شيرين په تا حرام شه

دانو څه انسانيت دى

هره ورځ پرما يلغار كړې

دگرېوان نه مې رانيسې

او لمن راته تار تار كړې

دجمال نه ناخبره

په گلانو باندې پښې زدې

ړوند خو نه يې چې ته داسې

ماشومانو باندې پښې زدې

كله مور راځينې وژنې

كله بريد مې پر بابا كړې

چې له ځانه راته گران دي

له هغو نه مې جدا کړې

مرگه لاس ته که مې راغلې

تا محبس کې بندومه

د مرغۍ غوندې دې هر وخت

په قفس کې بندومه

د وپرونو سوداگره

تا جرگې ته کېنومه

ځان له زه به هلته نه يم

په تا کلی خبرومه

ملامت به خامخا شې

چې حساب درسره کړمه

ستا سزا به خودکوشي وي

تا په دار به خپژومه

خو ته هم لکه همایې

دا ستا سيوري رانه ورک دی

ځنگه ستا کلي ته درشم
چې ستا لوري رانه ورک دی

مرگه مرگه ځواني مرگ شې
او اخته دځان په وير شې
ته مفلس د زمانې شې
او د دوو ټکو فقير شې

2005 جنوري 25

پېښور

ما ياران هېر کړي نه دي

دا منم چې د حالا تو په منگولو کې راگېر یم
دا منم چې په قطار د لېونیانو کې زه شمېر یم
خبر نه یم په ارزښت کې نیم سېری یم او که سېر یم
قرباني که مینه غواړي دادی سر نه مې زه تېر یم

د ژوندون په امتحان کې ما ياران هېر کړي نه دي
د سکروټو په باران کې ما ياران هېر کړي نه دي

ما د دوو سترگو لپاره بلا سترگې کړلې هېرې
 په دا ووړ گنا خو گورې دیدنۍ شوې په ما تېرې
 چې پرانیستې غېږه راشي ها یاران وینمه چېرې
 انسانان را ځیني تنبتي یم حیران ددوی له وېرې

دستم په دې میدان کې ما یاران هېر کړي نه دي
 د سکروټو په باران کې ما یاران هېر کړي نه دي

که څوک ژوند و چا ته ورکړي دادنیا پرې خفه کېږي
 که دې مینه چا ته ورکړه دنیا سمه پرې سوزېږي
 نادانان ددغې ځمکې بس په دې هم نه پوهېږي
 دا رشتې د ژوندانه خو په اسمان کې تړل کېږي

د خواخوږو په فقدان کې ما یاران هېر کړي نه دي
 د سکر وټو په باران کې ما یاران هېر کړي نه دي

کله کله گیله راشي له دې ټولو انسانانو
 د خیام له مقتدیانو د مجنون له لارویانو
 په دا تېره له یارانو او یو څه مې له خپلوانو
 دومره زر هم څوک بدلېږي ځواب را کړئ ظالمانو

په دې خوشې بيا بان کې ما ياران هېر کړي نه دي

د سکروټو په باران کې مایاران هېر کړي نه دي

2004 نوامبر 11

پېښور

د ښکلا لټون

له انگلیسي ادب څخه ژباړه::

شاعر John Keats

هر هاغه څيز کې چې ښایست موجود وي

ها لا فاني وي ختمېدلی نه شي

د وخت سره سره دا وده مومي

حسن زیاتېږي کمېدلی نه شي

دالکه یخ سیوری د گورې ونې

کله چې ستړي شو دمې له ورځو

بیا د خو بونو د دنیا لیدو له

زمونږه هڅه وي هم دې له ورځو

داځکه هر سهار گلونه شکوو

ترېنه د غاړې غاړکۍ جوړوو

داددنیا سره تړون دی زمونږ
د گلو هار نه چې ډالۍ جوړوو

څه داسې نه ده د ښایست انتها
منم دا هم بد رنگو نه ډکه
دې کې بد رنگه خلک هم اوسېږي
دنیا پخپله مایوسونه ډکه

تیاره وختونه هم دلې موجود دي
داطمینان کمی به هم لیدی شي
خو دا زمونږ نه انکشاف غواړي چې
علاج ددې غمونو څه کېدی شي

علاج یې دادی چې لږ فکر وکړو
ددې جهان په ښکلاگانو باندې
چې ښه خیالونه مو زرغون شي زړه کې
هله به پوی شو رڼا گانو باندې

ددومره ډېرو بد رنگیو سره
یو داسې څیز هم په دنیا کې شته دی

دروح تيارې لړې کولی شي دا
دمینې راز زمونږ په خوا کې شته دی

دښکلاگانو سلسلې دي دلته
داروا تنده ماتولی شي دا
څنگه جهان کې سوکالي راولو
مونږ ته د راز نړۍ ښودلی شي دا

دا ښکلاگانې به په لمر کې هم وي
هم د سپوږمۍ په پلوشو کې به وي
دا زړې ونې گورې گورې ونې
ددوی دپخ سیوري وړمو کې به وي

چېرته چې لمر خپل انتها ته رسي
دونو سیوري هرکلی به وایي
رمې ترې هم لاندې ویدې ښکاريږي
تپې دمینې بیا شپونکی به وایي

درته به وښایم تصویر د حسن
دا د نرگس گلونه وینې که نه؟
په شینکي پاڼو کې چې ځان پتوي

دنزاكت رنگونه وينې كه نه؟

داوبو خوا كې د لختي په غاړه
خكه دوى ځان له كوركې جوړوي
دلمر د تاونه پرې ځانونه ژغوري
دا تدبيرونه تل ژوندي جوړوي

ته د ځنگل مينځ ته نظر واچوه
هلته هم شته دي څو گلونه داسې
د غنو بوټو سره ژوند تېروي
ښايي د خپل حسن رنگونه داسې

دا وران كنډر زاړه قبرونه گوري!
په دې كې هم دي جهانونه اباد
داچې يې مونږه نن يو بل ته وايو
په دوى كې ډېر دي داستانونه اباد

په هر يو قبر كې يو راز پروت دى
د پخوانو خلكو كيسې دي دلته
داچې خاموشه دي غورزنگ يې واهه
خوندي سل قسمه حماسې دي دلته

د اښکلاگانې له عقبا راغلي
دمینې ډکې پیمانې دي دلته
دالره هڅه لږ لټون به غواړي
نه ختمېدونکي سلسلې دي دلته

دا ښکلاگانې په هرچم کې اوسي
دمیني زړه او لوی همت به غواړي
ددوی موندل څه دومره گران هم نه دي
لږه پالنه د فطرت به غواړي

1999 نوامبر 17

پېښور - پوهنتون

گلالي لاس په قسم راسره کېږ ده

ستا ښکلا به مې هم وه یو څه نظر کې
ښاپېری د باغ ارم بدری جمالي
لکه دوه بلبلې غبرگې په بام ناستې
خو ښېدلې مې ستا دوه سترگې ملالې

دامنم چې ستا ځواني د بودی ټال وه
دامنم چې دې ښکلا یو قیامت و
بوالهوس نه وم که وږی د جمال وم
که نه ډېرو پېغلو کړی راته ست و

ما ځواني لکه د پېغلو وه ساتلې
که هرڅو مې زړه غوښتل بغاوتونه
څه ورځه د ښار له ښکلو تپوس وکړه
هغه ما چې یې اخیستي ازارونه

چې قدم به مې د کلي په مالت و
لوپټې به نڅېدلې په بامونو
ډېرو زلفې غوړولې په دې موخه
چې ما وتړي په ښکلو زنځیرونو

وېرېدلې غرخنۍ معصومې سترگې
بل په مخ دې د حیا واړه رنگونه
دا هغه وو چې یې تاته درنزدې کړم
دا هغه وو چې یو ځای مو شول روحونه

گلالي چي گلابي جامو کي راغلي
مانه هېر دې کرل د سرو ميو خمونه
تا چي خاي د زړه په کور کي راله راکړو
درنه خارشه ددې خُمکي ټول ښارونه

مونږ چي بيل ووسره دوه وو تاته يادشي
دا مکاره دنياگي وه خومره غلي
اوس چي يو شو ډېرې سترگې راپسې دي
ډېرې خولې ډېرې خبرې کړي ناولې

اوازي تر دروازي رارسېدلي
ډېرو مونږ پسې خوړلي قسمونه
که مو خپل که مو پردي دي راپسې دي
داسې وايي چي به مات مو کړي هډونه

گلالي لاس په قسم راسره کېږده
په هم دې لاره قدم راسره کېږده
د ژوندون او د مرگي په هره پوله
درنه خار پلونه دې سم راسره کېږده

2004|اکتوبر 16

پېښور

دیوریستونی انسان ریښتینه کیسه:

ورک شوی پل

مورې تنهائمه ډارېر مه ته چېرته لارې

یوزورډیوال یمه نرېر مه ته چېرته لارې

دسپین بولدک دکندهارهاغه واټونه کوڅې

نن هم خبردي دبابک اوستاله هرې کیسې

څنگه یوبل ته ورنزدې شوی بې له زروپیسې

تاسې بس دوه دمینې توراودادنیادرېسې

ستا په کیسه چې زه خبریرمه ته چېرته لارې

مورې تنهائمه داریرمه ته چېرته لارې

دېرش کاله وړاندې ستانېایست په کندهارکې خورو

په غرورغوپه چم گاونډپه هر بازارکې خورو

په چل زینواودباباولي مزار کې خور و

داڅکزودبارکزوپه هر بندار کې خور و

زه په صفت دې نه مړېر مه ته چېرته لارې

مورې تنهائيمه ډارپر مه ته چېرته لارې

اوريدل كيږي چې بابک هم گلالي ځلمی و

يوميرنی ويوزپوروگتيايی ځلمی و

تاسره سترگوکې په جنگ و جنگيايی ځلمی و

مينه کې تېرله مال او تن وتوريايی ځلمی و

زه هم بابک ته پاتې کېږمه ته چېرته لارې

مورې تنهائيمه ډارپر مه ته چېرته لارې

دنياکه نه پرېښوی پخپله موکړه لاره يوه

کيسه دمينې موکړه لاندې ترچيناره يوه

بابک کړه کډه پس په خپلواوروباره يوه

ته ورسره وې لکه حوره وې سينگار يوه

اوس په مزاردې زه درېږمه ته چېرته لارې

مورې تنهائيمه ډارپر مه ته چېرته لارې

يو کال مو تېر کړلو له خپلو له خپلوانو لرې

هم له زړو زړويارانوله دوستانو لرې

يو ازموينه وه چې وئ له انسانانولرې

خړه بيدياکې دېشر له دښمنانو لري

زه په سختيودې ژرپرېمه ته چېرته لاري

موري تنهايمه ډارپرېمه ته چېرته لاري

پوره کال وروسته شوي دوکه دقام سپين ږيرو باندې

څه يې په ژمنو په وعدو او څه خبرو باندې

وودستارونه د فريب يې په ککرو باندې

ملاکت نه وي اوږدلي وي بې ځايه په لښکرو باندې

زه هم هماغسې ورکېرېمه ته چېرته لاري

موري تنهايمه ډارپرېمه ته چېرته لاري

زه د خپل ژوند په لومړۍ ورځ یتیم یسیر پاتې شوم

تاسې يې وويشتي په تورو زه ظهير پاتې شوم

نورو له يې ورکړم د خپلوانو له بهير پاتې شوم

له هغې ژاړمه تر اوسه لا په وير پاتې شوم

زه د پردو سره اوسېرېمه ته چېرته لاري

موري تنهايمه ډارپرېمه ته چېرته لاري

د نور دره کې یو لوی خان ته خپل وارث پکار و
یوه مجذوب غوندي انسان ته خپل وارث پکار و
زامن یې نه وو هغه خان ته خپل وارث پکار و
هغه ساتلو د خپل شان ته خپل وارث پکار و

زه خو ساده نه یم پوهېږمه ته چېرته لاړې
مورې تنها یمه ډارېږمه ته چېرته لاړې

زه چې خلې شومه نو خان د گور په لورې لاړو
زه یې خبر کړم پس له هغې نه بیا هورې لاړو
زه یو خل بیا شومه یتیم چې هغه مورې لاړو
زه دروغ نه وایم ته خپله خو هم گورې لاړو

تاته درخمه خو غورزېږمه ته چېرته لاړې
مورې تنها یمه ډارېږمه ته چېرته لاړې

په دې پوهېږم چې ستا پل لاندې جنت دی مورې
د مشرانو دې وینا کې لوی حکمت دی مورې
خو پل دې ورک دی په ما څومره سخت ساعت دی مورې
په دغه ځای کې شو معلوم کوټه مې بخت دی مورې

درېسې سم لېونی کېرمه ته چېرته لارې
مورې تنها یمه ډارېرمه ته چېرته لارې

زه هم په ځان باندې حسینې ښاپېرۍ مین کړم
ساده ساده ومه ساده شانې کوچۍ مین کړم
له سره تېرې یوې داسې لېونۍ مین کړم
مورې رښتیا وایمه زه هم شین خالی مین کړم

هغه تا غواړي زه شرمېرمه ته چېرته لارې
مورې تنها یمه ډارېرمه ته چېرته لارې

ستاسو په څېر مونږه هم ډېر لرو دښمن ادکې
که لاس ته ورشو مونږ به هم زر کړي دفن ادکې
له مجبورۍ نه ورته پرېښی مو وطن ادکې
پټ مو ژوندون دی له هرچا نه زمونږ نن ادکې

دنیا مې وژني زه پوهېرمه ته چېرته لارې
مورې تنها یمه ډارېرمه ته چېرته لارې

2004 دسامبر 7

پېښور

یو سیوری - یوه رڼا

بابا زما هم داسې خوښه نه وه

زه دې بت گر شمه بتان جوړوم

داعذابي هنر اسمان راكړی

زه د لفظونو نه انسان جوړوم

زه په تېشه او په سندان جوړوم

لكه اذر واړه خدايان جوړوم

خُمكنه لا څه ده چې اسمان جوړوم

هم اهرېمن او هم يزدان جوړوم

هو! ماته ياد شي چې دې ويلې راته

هلکه بس که شاعري مه کوه

دادهرچا له وسه نه ده پوره

هسې بې ځايه دا خواري مه کوه

ما هم په خدای که به غوښتله داسې

چې رياضت دې د سندرو وکړم

خو دامې هم پوره په وس کې نه وه

زه دې عمل ستا په خبرو وکړم

زه خو د بل چا په پنجو کې بند وم
ښايي چې زه به يې شاعر خوښېدم
زه د سندرو په منتر يې پوی کړم
د هغه ذات به زه ساحر خوښېدم

بابا زما هم داسې خوښه نه وه
زه دې بت گر شمه بتان جوړوم
داعذابي هنر اسمان راکړی
زه د لفظونو نه انسان جوړوم

زه په تېشه او په سندان جوړوم
لکه اذر واړه خدايان جوړوم
خُمکه لا څه ده چې اسمان جوړوم
هم اهرېمن او هم يزدان جوړوم

دابه ازل کې نوېشته وه بابا
چې زه په هاغو لارو يون وکړمه
چې ستا بيخي ورسره جوړه نه وه
هاغو رشتو سره تړون وکړمه

د ابادۍ نه دې بيديا ته لاړ شم

زه دې خو يونه د مجنون وکړمه

زه د شمېني دې د شېخان وکړم

او اقتدا دې د مفتون وکړمه

بس په هم دغې به خپه وې رانه

چې د تسبو سره مې جوړه نه وه

ما خو په بل رنگې پرواز غو ښتلو

د زولنو سره مې جوړه نه وه

داسې خو نه وه چې منکر دې ومه

گرانه بابا زه له یزدانه ځینې

ما خو به هم ځولۍ ځولۍ غو ښتله

دعا له بره شین اسمانه ځینې

دا ستا په اند به زه بې لارې ومه

خو زه مجبور له دغې چارې ومه

ته په تسبو او په چلتار مین وې

خو زه مین بیا په هندارې ومه

بابا زما هم داسې خوښه نه وه

زه دې بت گر شمه بتان جوړوم

داعذابي هنر اسمان راكړی

زه د لفظونو نه انسان جوړوم

زه په تېشه او په سندان جوړوم

لكه اذر واړه خدايان جوړوم

خُمكنه لا څه ده چې اسمان جوړوم

هم اهرېمن او هم يزدان جوړوم

بابا مونږ دواړو رياضت كړی دی

تا په سجدو الله ته ځان رساوه

زه چې د نۍ په فلسفه پوهېدم

ما په نغمو الله ته ځان رساوه

ښكاره توپير زمونږ تر مينځ مو جود و

خو ته بيا هم وې مهربانه بابا

زه دې دعا نه غور زولی نه وم

كه ډېر خپه هم وې زمانه با با

ته لكه ونه په غرمو ولاړ وې

خو مونږ دې سيوري ته دمې كولې

تا ددعا په شپول كې بند ساتلو

مونږ به نو ولې اندېښنې كولې

ها شپې د قدر شپو نه کمې نه وې
ته چې زموږ د کور ځلا وې با با
بس مهربانه په مونږ ټولو باندې
ته د فلک نه هم سېوا وې با با

تا مې په لار کې تل رڼا کرله
زما دلاس یوه امسا وې با با
ځان درنه هېر زموږ په مینه کې و
زموږ د ټولو مسیحا وې با با

ما به تکل د رڼا څه کولو
ته خو پخپله یو رڼا وې با با
ما پرېستې چېرته لیدلي نه دي
خو انسانانو نه بالا وې با با

زه که ژوندی ومه نو ستا له مخې
زما اوبه زما هوا وې با با
که مې یقین په سومنات لرلی
ما به ویل درته دېوتا وې با با

بابا زما هم داسې خوښه نه وه
زه دې بت گر شمه بتان جوړوم
داعذابي هنر اسمان راكړی
زه د لفظونو نه انسان جوړوم

زه په تېشه او په سندان جوړوم
لكه اذر واړه خدايان جوړوم
خُمكنه لا څه ده چې اسمان جوړوم
هم اهرېمن او هم يزدان جوړوم

زه د تيارو په غېږ كې پرې دې شوم
ته د يو بل جهان رڼا شوې با با
ولاړ په ټكنده غرمو كې يمه
ځكه ته سيوري د هما شوې با با

اوس هم په خوب كې تسلي را كوي
دا به دميني كوم مقام وي با با
ستا په مزار دې د نورو باران
زما دعا ده چې مدام وي با با

2002 | اگست 30

پېښور - پوهنتون

سترگې

بس ده ستا ښکلا به ډېره نه ستا يم
 بس دی ستا د حسن صفت نه کوم
 پس له دې پردو کې دې را نغاړمه
 لرې له هر چانه دې زه غواړمه
 سترگې د ښکلا په لتون گر ځي تل
 سترگو خو دنيا د خلکو ورانه کړه
 سترگو، ستا کابل پروڼ خوړلی و
 حسن يې د ځان ورته غم شوی و
 خلکو چې کشمير ته به نظر و کړو
 ويل به يې جنت دی د نړۍ په سر
 ودې ليدل سترگو کشمير و خوړو
 دا سې زلزلې ور باندې راغلې چې
 هره شېبه زمکه يې ټالۍ وهي
 نو اوس هره گړۍ په دې ډارېږمه
 ستا ښايست که داسې تجلې کوي
 سترگې د دنيا دې گلالۍ وهي
 اوس په دې خبره رسېدلی يم
 ځان که سپيلني په شانې دود کړمه
 سترگې د دنيا چې راپسې وي نو
 تا به د کشمير په شان کابل په شان

دوه پړاوه

دا زموږ د تاريخ پاڼې
دي په دوه برخو وېشلي
يو هغه چې مخکې تېر شو
د عيسی له زېږېدو نه
بل هغه چې وروسته وشول
د عيسی له زېږېدو نه
دغه راز زما ژوندون هم
دی په دوه برخو وېشلی
يو دا ستا تر ليدو وړاندې
يو دا ستا تر ليدو وروسته

بيلتون

يوه ورځ په لاره تلمه
چې مرگی مخې ته راغی
ها د هاغه ژوند په څېر و
چې دا زه يې تېرومه
بې له تا نه ای جانانه

حسن

خلک وایي خدا یه تا ته
کرشمې لرې منگول کې
نو ستا لاس کې دومره نه دي؟
چې زما د زړه ښکلا نه
یوه زره حسن رابیل کړې
او و جود راته حسین کړې

دویم نظر

ستا په لورې در کتل به
یو ځل بیا به په دغه رنگ وي
لکه څوک چې سترگې بایلي
او بیا بیرته را بیا شي

مینه

چې دې غېږه کې پرته وي
ها نجلۍ چې ستا ده خو ښه
ته به داسې فکر کړې چې

خدای دی زمکې ته راغلی
خو که دغه نجلی هم وي
داستا مینې ته لېواله
نو بیا ستا احساس به څه وي
په دې زه هم نه پوهېږم
داسې ما نه دي لیدلي

سفیر

محبت دداسې کس چې
ستا د مینې قدر نه کړي
دا نو داسې یوه کیسه ده
لکه ته چې یو سفیر یې
د یو داسې یو هیواد چې
نه یې نوم نه یې نشان شته

ګلاب

هنرک نور برانډنټ (ډنمارک)

دامنم چې زه شاعر یم

خو تر دې وروسته محبوبې
تا د مینې په لفظو کې
د گلاب په څېر نه ستا یم
نور دې نه انځورومه
نور دې نه شم کارولی
ستا وجود تر دې اوچت دی
تر گلابه نښایسته دی
ته پخپله په خپل ذات کې
څومره ښکلی انجمن یې

لمس

میریتي تورپ (ډنمارک)

چې داستا خبرې نه وي
بیا د چا خبرې نه وي
چې ستا لاس رانه تاو نه وي
لکه کنگل مې وجود وي
ته چې ما ته نه راگورې
بویه سترگې مې ړندې وي
چې ته غږ را باندې نه کړې

زه څه نا ورمه له چا نه

ته چې کله راسره يې

زه يم ورکه له خپل ځا نه

يو اړخيزه مينه

شار لوتي رتلی [ډنمارک]

مينه که يوازې له يوه خوا نه وي

دا لکه يو بوټی چې لوی شوی وي

بې له کروندې او بزغلي څخه

سر ددغه بوټي هسکېدی نه شي

هېڅوک هم قفس کې سترېدی نه شي

وخت

بيني اندرسن [ډنمارک]

په کاله کې مې موجود دي

يو نه ، دولس ساعتونه

خو بيا هم داسې گنيم چې

وخت زما سره ډېر کم دی

د کاله له پخلنځي نه
چې زه غواړم شيدې راوړم
خپل کمکي شاني بچي ته
خو چې بيرته راستنه شم
هغه دومره وي لوی شوی
چې شېدو ته هېڅ اړ نه وي
هغه بير له ما نه غواړي
هغه نجونو ته هوس کړي

د وړيو انسانانو سندره

محمد الجواهر [سعودي عربستان]

ای ډوډۍ ته ارمانجنو!
سترگې پټې کړئ ویده شئ
ها د رزق رسوونکی
دې ساتنه ستاسو وکړي
حیف چې توري دي کمزوري
لوږه نه شي کمولی
خدای دې وکړي چې خوبونه
ستاسو لوږې ته دوا شي
خدای دې وکړي چې ویده شئ

د وعدو په بسترونو

د سندرو په سورونو

خدای دې وکړي چې په خیال کې

خدای دې وکړي چې په خوب کې

د سپوږمۍ په شانې گردې

ډوډۍ تاسو ته پرته وي

زړه

ولادي میر مایا کو فیسکی [روسیه]

ددې نورو انسانانو

زړه سینه کې وي دننه

خو چې زه یې جوړولم

د تخلیق علم خطا شو

بس یو زړه یې را نه جوړ کړو

اوس مې زړه دی چې درزیږي

په وجود کې نه ځایيږي

چې زه مړ شم

گارسيالو ر کا [هسپانيا]

کله چې زه مړ شوم.....
د بالکن دروازه خلاصه پر پرده
ها کمی هلته نارنج خوري.....
د بالکن نه ما ته ښکاري
ها کرگر چې فصل ريبي....
د بالکن نه ما ته ښکاري
نو زما ده وروستی هیله
کله چې زه مړ شوم.....
د بالکن دروازه خلاصه پر پرده

.....

هيله

رسول حمزه توف [روسيه ❖ داغستان]

انسانان ټول جولاگان دي
د خپل سا له نري تاره
د ژوندون تکې او بدي دوی
د هر چا ده خپله برخه
څوک له دې وړې تکې نه

سپين کفن ځان له تيار کړي

خو زما هيله ده بله

زه به تار د خپلې سا نه

يوه سره جنډه کړم جوړه

چې نشان د خپلواکۍ وي

د کلا په سر رپيري

داغستان

ر سول حمزه توف [روسيه ❖ داغستان]

د سوچونو د خيالونو

له اسمان نه يو څه وړاندې

د واورينو شان غونډيو

له ژورو دريابونو

لږ څه وړاندې هلته مخکې

يوه سيمه ده اباده

چې د زړه په سترگو ځير شم

څومره ښکلی راته ښکاري

دغه ښکلی داغستان دی

زما دميني يو گنبد دی

زما د ژوند يو سرما يه ده
مور مې هم دلته او سپري
په يوه زړه کوټه کې
ما هم بويه يوه ښخته
د هم دې زړې کوټې چې
زما مور پکې اوسپري
تر هغې به زه ژوندی يم
چې دا نښي معلومپري
داغستان راته ښکاريږي

گلونه

هنري کانستي بل

گلان واړه دروېزگر دي
غورولې يې لاسونه
زما ديار له ښکلو شونډو
مستعار اخلي رنگونه
اننگي د گلالي مې
الله داسې ښايسته دي
چې په بڼ کې ټول گلونه

ورته ټول اوبه اوبه دي
زما يار لکه د لمر دی
گلان ټول پرې ژوندي کيږي
ځيني ځيني خو له قصده
ورته وگوري زېږيږي
دالاله دی که ريدي دی
او که گل د ارغوان دی
داسرخي چې په کې ښکاري
دغه رنگ مې د جانان دی
رنگ د يار مې پيکه نه کړي
دا زړگی مې پرېشان دی
دا د يار د خولې نفس دی
وږمه نه ده د گلانو
دغه زمکه چې توده ده
دا تاثير يې د چشمانو
بزغلي يې چې را شنه کړل
دا باران د اوبو نه دی
دا مې اوښکې دي د سترگو
دا زمان د او بو نه دی
خوبونو کې راځه
کرستينا جارجينا روسيتي

راځه راځه په خوب کې راشه راته

ای د امېد یاده

ای د پای ته رسېدلو کالونو مینې

ای خوبه، ښایسته خوبه، تر ټولو ښایسته خوبه

ارمان چې سترگې پرانېزم او په جنت کې یم

دروحنو په استوگن ځي کې

هلته چې دروحنو ارمانجنې سترگې

خلاصېدونکې دروازې ته گوري

ددروازې دربان.....

باندي وتلو ته څوک نه پرېږدي

دروازه یوازې دننه خواته خلاصېږي

خو ای زما دتېرو کلونو مینې!

ما ته په خوب کې راحضور شه

ترڅو د ژوند د باد څپه ووينم

ژوند چې ساړه مرگ رانه اخیستی

ستا په راتلو به گوندې بیا ژوندی شم

چې سا په سا اوخوله په خوله شو سره

خو چې راتلې راته به ورو غږېږي

داسې ورو، چې پخوا به غږېدې

خو خدايزده څومره پخوا؟.

مستانه هلك

زه ددنگو غرو ها مستانه هلك
ستا دجبین خال پسي روان شومه
ډېرو كلي والو نجونو وويل
لاړمه ښاري شومه او وران شومه
تاته چې نزدې شوم انگېرله مې
خاوره نه يم هسك شومه اسمان شومه
زړه مې د چر چنې نه هم ووړ، و، خو
مينې سره خدانگو پالوان شومه

.....

بې له سندرماره به زه څه کېدم
زه چې د شپېلۍ سره لوی شوی وم
زړه مې د شیشې غونډې و سپین ځکه
زه سپینې گلۍ سره لوی شوی وم
غره کې به مو ځغاسته په یو ځای کړله
زه وړې کېلۍ سره لوی شوی وم
منډه کې به ولې لومړی نه ومه
زه دغرو سیلۍ سره لوی شوی وم

.....

زه لکه دغره واوړه را خوی شومه

ستا د ښار په لوري مې مزل وکړو
بس خو ستا تر لپې مې ځان ورسو
تا سره که ځان سره مې چل وکړو

.....

زه د ښار تیارو کې ورکېدمه خو
ته لکه رڼا هلته ولاړه وې
ما په لوړه بیه رانیولې خو
ته راته وپړیا هلته ولاړه وې
پښې که مې ټپي وې او تناکې وې
ښکلې مسیحا هلته ولاړه وې
خدای گو دوباره دې را ژوندی کړمه
ته لکه عیسا هلته ولاړه وې
سترگې مې موبلې گوندې خوب به وي
نه ولا ! رښتیا هلته ولاړه وې

.....

پرېږده چې دنیا را مخامخه شي
موم نه یمه تیره یم ډبره یم
ښه چې شم د شاتو میرتون یمه
بدو ته والله یوه ډمبره یم
تريخ که یم دنیا ته چې دښمنه ده
ته خو مې خوړلی شې شکره یم

يو ځای به دنيا سره جنگیرو مونږ

تېر مې هم له ماله هم له سره یم

.....

ښکلی خو دا یو احسان په ما وکړه

ما په تورو زلفو کې بندي ساته

بل ځای کې مې سود دزرګي هېڅ نه شي

ما د زړه په کور کې دې خوندي ساته

2006 فبروري 4

پېښور - حیات اباد

د ژورنالست سندره

په سټوډیو کې غلې غلې

یادوم دې نازولې

چې راپور پسې روان شم

سمه ته راسره درومي

که ته ناسته یې په کور کې

خیال کې ښه راسره درومې

مرکه چې چانه اخلم

ستا یو ښتنې راپه یاد شي

مخامخ سړی مې هېر وي

ستا غو ښتنې راپه یاد شي

داپوښتنه له تا کړمه
زوروره يې ته ولې ؟
په ستوديو کې غلې غلې
يادوم دې نازولې
داخبار سرخي ته گورم
کله زه چې په سهر کې
رنگ مې يو نا ځايه سور شي
ستا د شونډو تصور کې
چې زه سکريپټ کله ليکمه
ستا خبرې را په زړه شي
واړه توري گډ او وډ شي
چې شکرې راپه زړه شي
بيړني خبر په شانې
زر مې ذهن ته رازغلې
په ستوديو کې غلې غلې
يادوم دې نازولې
میکرافون کې چې هلو کړم
مبايل په شرنگېدو شي
چې يې غوږ ته رانزدې کړم
لکه ته په غږېدو شي
چې راپور مې ثبتومه

زما په ستوني کې غږېږي

په څپو د هواگانو

مانه وړاندې ته خپرېږي

زما په زړه دې ښځې کړي

راته ښکاري دې منگولې

په ستوديو کې غلې غلې

يادوم دې نازولې

ستا د حسن برکت دی

په راپور کې شاعري کړم

زه نو هاغه خبريال يم

چې خبرې باوري کړم

رانه دا پوښتنه مه کړه

چې يې څومره پر ما گرانه

دراپور په شان خوږه يې

چې خپرېږي له دستگا نه

دراډيو په شانې ښکلې

زما زړه ته يې منلې

په ستوديو کې غلې غلې

يادوم دې نازولې

2006 فبروري 23

پېښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library